

Building a House of Peace

Een oud huis in Frankrijk in de buurt van Vichy. Het familiehuis van één van ons, een man, multi-artist, die nog het meest deed denken aan een tovenaars. Niet alleen in zijn voorkomen, maar ook in de manier waarop hij met kleine acties het ieder naar de zin wist te maken en een warme sfeer van welkom, verbinding en delen wist te creëren. Een echte gastheer.

Waar je ook maar keek in het huis was iets te zien. Een haardvuur dat de hele dag brandde in de centrale kamer. Mooie schilderijen en creaties van zijn vrienden aan de muren. Een sloep die omgekeerd aan de balken van het plafond hing. Een gekleurde draak op de houten servieskast.

Buiten fruitbomen in de wilde tuin. In de keuken zijn vrouw en haar dochter die de hele dag de heerlijkste dingen maakten en s'avonds voor de hele groep zongen als twee nachtegalen.

Met negentien vertellers uit zeventien voornamelijk Europese landen waren we vorige week bij elkaar in dat huis in Frankrijk. We beschikten met elkaar over één badkamer en een buiten toilet en echt, dat ging wonderlijk goed.

Het onderwerp waarover we uitwisselden en werken met elkaar was: Hoe kunnen verhalen en het werken met verhalen bijdragen aan vrede en heling in deze veranderende wereld van vandaag? Hoe kunnen we hierin leren van elkaar als collega's en elkaar hierin ondersteunen? Mooie vragen om bij stil te staan!

De Zweedse Inger Lise Oelrich is initiatiefneemster van dit project. Eerder organiseerde zij symposia in Scandinavië rondom 'The Healing Art of Storytelling'.

Velen van ons hadden het wonderlijke gevoel elkaar al eerder ontmoet te hebben terwijl veel ons elkaar niet kenden. Alsof we ons hadden gehouden aan een ooit gemaakte afspraak ergens in de tijd.

We wisselden uit over ons land, onze projecten en werk, onze vragen en niet te vergeten, onze pijn. Want is het niet juist in die pijn en de dilemma's waar we vaak voor staan dat zoveel goudstof verborgen ligt voor onze verhalen die ook weer raken aan de menselijkheid van de ander?

Zo vertelde iemand dat ze veel eenzaamheid ziet in de grote shoppingmalls van haar land. Eenzaamheid die ze zelf ook kent vanuit haar familie die door een paar onherstelbare gebeurtenissen gebroken raakte met elkaar. Sindsdien mist ze iets essentieels. Veel en intensief verblijf in de natuur was haar redding. Nu verbindt ze met verhalen de wereld van de natuur en die van de mens in haar 'seed' workshops. Ze heeft een plek gecreëerd waar mensen zaden van planten uitwisselen met elkaar en tegelijk stilstaan bij het zaadje van hun eigen essentie. Deze verhalen worden gemaakt en gedeeld met elkaar.

*'Behind what we
are doing, behind
our succes and
thriumps lies often
our pain, burning
us forward'*

Iemand anders was betrokken bij een vredesonderhandeling van een Iraakse delegatie. De bedoeling was de onderhandeling positief te beïnvloeden door o.a. storytelling. Deelnemers zouden onder meer vertellen over een plek in hun jeugd waar een positieve herinnering mee verbonden was. Maar dit lukte niet. Het ene vreselijke verhaal na het andere verhaal werd verteld. Tot de verteller het perspectief veranderde. Een goede sleutelvraag bleek te zijn; wat zou je aan je kinderen willen meegeven als je denkt aan deze thuisplek? De vreselijke verhalen veranderde nu in verhalen van hoop met een positieve reflectie.

Een vertelster uit een voormalig oostblok land liet ons enthousiast zien hoe zij betrokken was geraakt bij een community project. Ze zou verhalen ophalen in een berucht deel van de stad. Ze vond een groep bewoners bereid uit dat stadsdeel om hun verhaal te vertellen op een festival. Met creatieve werkvormen prikkelde zij hen tot hun verhaal. Maar eerlijk is eerlijk vertelde ze ons stralend. Zij, afkomstig uit een gegoed deel van de stad, had zich niet voor kunnen stellen dat mensen in dat andere deel zo gelukkig konden zijn in hun samenleven met elkaar. Ze had haar vooroordelen echt bij moeten stellen.

Of die vertelster die kind was van meerdere werelden door de vele verhuizingen die zij had meegeemaakt. Nu maakte ze succesvolle tweetalige vertelvoorstellingen voor kinderen.

En dan heb ik het nog niet gehad over die geëmigreerde vertelster. In haar nieuwe thuisland werkt ze nu met asielkinderen, hun wortels en het weer opnieuw moeten aarden in een vreemd land middels verhalen.

En niet te vergeten die verteller die vanuit het 'foute' verleden van zijn ouders vol vuur in zijn eigen voorstellingen aan de orde stelt dat de opkomst van extreem rechts kost wat kost voorkomen moet worden in zijn land.

Zelf vertelde ik over mijn project met vrouwengroepen in de gevangenis. Hier was veel interesse voor. Ik ben uitgedaagd om hier iets over te schrijven. Dus wie weet komt dat nog!

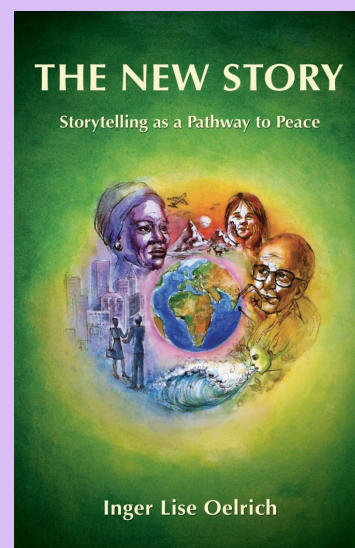
Langzamerhand ontstond tijdens de afsluiting van onze bijeenkomst het beeld dat we met dit werk een denkbeeldig huis aan het bouwen waren met vele pilaren in allerlei landen. Een huis van vrede dat overal opgezet kan worden.

Bij het afscheid zag de tovenaar hem het eerst. Een duif op het dak van de schuur. Niet zo'n onbeduidend grijze maar een sneeuw witte, die schitterde als een diamant in het ochtendlicht.

Volgend jaar hebben we weer een ontmoeting om elkaar opnieuw te inspireren. Dit was vast voor nu wat ik met jullie wilde delen.

Het nieuwe boek van Inger Lise Oelrich vind je op;

www.thenewstory.nu

The shortest distance between two human beings is A STORY

Finding a common ground in times of challenge and tumultuous change

Tekst: Pauline Seebregts
www.storywise.nu